

Није ли помало чудно што нико не помиње да би Срби широм света ове године требало да обележе 200 година од рођења највећег српског песника Петра II Петровића Његоша. Ако се присетимо 1987. године, јубилеј назван „Два века Вука“, јесте обележио читаву годину у спомен на рођење Вука Стефановића Караџића. А за Његоша – ништа! Мук!

А можда то и није чудно. Замислите на пример, свечану академију у Сава центру, где у првом реду седе наше политичке перјанице, и њихови гости, поштоваоци дела владике Рада из: Брисела, Берлина и Вашингтона, а са бине заграми Раде Шербеџија: *„Куда ћете с клетвом праћедовском?/ Су чим ћете изаћ пред Милоша/ И пред друге српске витезове,/ који живе доклен сунца грије?“*

На шта би се надовезао баршунаст глас Мире Карановић:

„Црни дане и црна судбино!/ О кукавно српство угашено!“

Након чега би председник прочитао пригодан говор који су припремили његови саветници, те емотивно и готово аутобиографски подвукао:

„Надање се наше закопало/ на Косово у једну гробницу./ У добру је лако добро бити,/ на муци се познају јунаци!“

Или замислимо приредбе у нашим школама где деца рецитују: *„Великаши, грдне кукавице, / постадоше рода издајнице“*

; или “

О Косово, грдно судилиште

„Насред тебе Содом запушио!“

“

или коначно:

”

Еј Србине, витешко кољено,

/Ко те тлачи, мајка ти жалосна!“

“

Ђацима би лично министар просвете Жарко Обрадовић морао да запушава уши, па би чак као испомоћ у запушавању, звао и Гашу Кнежевића, који би био задужен за ниже разреде.

Ствар би могли да спасу вишедеценијски савезници власти, САНУ и Матица српска, који

Овчице и Вучић, или како утерати Србе у приштински тор

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 29 април 2013 03:33

би изашли у јавност са открићем да је Његош у ствари рођен 1812, то довели у везу са Наполеоновом инвазијом на Русију, због чега родитељи нису имали времена да га упишу у књиге рођених одмах, него тек након што је прошла руска зима. Тако да сада треба да чекамо 99 година, како бисмо достојно обележили 300 година Његоша, јер смо 200-ту годишњицу фулали.

У року од 24 сата одржао би се референдум, на коме би се гласачи изјаснили о томе да ли ће бити у стању да се, будући 99 година старији, попну на тада већ европски Ловћен, или не.

Но вратићемо се Његошу на крају ове приче, након што размотримо врло драматичне дане који нам предстоје, а који су последица некаквих „бриселских рунди“. Успут, нисам сигуран да је енглеска реч *round* адекватно преведена као рунда, јер је ближи превод (а и дантеовски звучи) – круг, а што опет боље описује карактер тих сеанси, а поготову активност наше делегације која је тамо наступала у духу дечје игре: „коларићу панићу, плетемо се самићу/сами себе заплићемо, сами себе отплићемо!“

Како изгледа заплитање, отплитање и самосаплитање наше високе делегације?

Можда је боље да најпре опишемо Тачијеву политичку елеганцију. Хашим Тачи се пре сваког бриселског круга обрати посланицима своје скупштине. Саопшти им о чему ће се разговарати, шта ће он заступати, докле сме ићи, и кога ће звати (углавном Рикера), ако шта запне, а неће. Затим пред сами лет, на аеродрому у Слатини, одржи прес конференцију и одлази у Брисел. По повратку, одмах извести владу и парламент докле

Овчице и Вучић, или како утерати Србе у приштински тор

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 29 април 2013 03:33

се дошло, и то је то.

Наши пак, неодољиво подсећају на биоскопске „тапкарше“ из седамдесетих, или дилере (двзз, двзз...) из деведесетих. Не могу их упоредити са шибицарима, јер су шибицари добро организовани и увежбани, и по правилу успешни. Не, ови се нешто крију по ћошковима, мрмљају међу собом, шушумише, а народу се обраћају неким немуштим језиком, на пример: очекује нас тешка рунда (као да их у Бриселу чека Тајсон, лично); те: ми имамо платформу од које не одустајемо (а која данас након толико „рунди“ може послужити да се у њу увије бурек); те: за корак смо ближи договору (што је за сваког читача између редова јасно значило да су Шиптари за корак ближе држави); те ово те оно.

А онда, пошаљу Вулина на Косово (као некад Слоба, Банета Ивковића и Бакија), да народу театрално издекламује шта су шефови рекли да им пренесе, јер шефови имају преча посла (борбу против криминала, свађање са посланицима и сл, а и Шарић би могао однекуд да бане).

Овчице и Вучић, или како утерати Србе у приштински тор

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 29 април 2013 03:33

Овчице и Вучић, или како утерати Србе у приштински тор

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 29 април 2013 03:33

